PRACHÁČ

Povíme vám pohádku o králi, který sháněl pro svou princeznu Julii PRACHÁČE. Julie nevěděla, kdo to pracháč je, a nevěděli to ani první rádce, ani druhá dvorní dáma. A považte, nevěděl to ani král! Když se princezna Julie zeptala, odsekl To nevím dcero má, ale v časopise Královský život psali, že letos jsou ženiši PRACHÁČI v módě a my jsme království, které chce podle módy žít. Tak se neptej a čekej!

A král si nechal usmažit tři velké řízky a vzal si sedm lahví dobré vody z královské studánky a jel do světa shánět PRACHÁČE ženicha.

První den narazil na zametače ulic. Rozháněl se koštětem, zavíral oči a brblal si pod vousy To je prachu, to je prachu! Král zastavil a povídá Když tu tak vříte prach, to jste určitě PRACHÁČ! A zametač se tak rozesmál, že kosové ufrnkli úletem do koruny stromu. Já a PRACHÁČ? To jste tomu teda dal, pane!

Druhý den přijel král k obchodu se zubními pastami a barvami na dřevo a s prachovkami. Když někdo prodává prachovky, to by mohl prodávat i PRACHÁČE, řekl si král a vešel do obchodu. Prachovku nechci, ale vzal bych si jednoho PRACHÁČE, poprosil u pultu a paní prodavačka se rozesmála stejně hlasitě jako zametač ulic. A že nebyli poblíž žádní kosové lekaví, tím smíchem se rozcinkaly vánoční zvonečky nad pultem. PRACHÁČI už nejsou, včera jsem prodala posledního. Král se uklonil a řekl Sbohem, ale že si z něj dělala ta paní legraci, to poznal. PRACHÁČ se nejspíš prodávat nebude. PRACHÁČ se musí potkat!

A jel dál a přijel na obrovské náměstí a zaparkoval kočár na hlídaném parkovišti. Přišel k němu mužíček trpaslíček a povídá Já to tu hlídám a pro vás tu místo není! To je parkoviště banky a tady smějí parkovat se svými auty jen ti největší PRACHÁČI! Ó, já s radostí odjedu a zaparkuju kočár jinde, povídá král. Ale vy mi za to musíte nějakého největšího PRACHÁČE ukázat! Tamhle je jeden, ukázal mužíček trpaslíček na pána s aktovkou. A tamhle jde druhý a ukázal na pána s cylindrem. A tamhle třetí a tam čtvrtý a ten je tak velký PRACHÁČ, že si nechá každý den leštit boty stříbrnou leštěnkou a v neděli dvakrát.

Král nevěřil svým očím. Tak tohle jsou PRACHÁČI? Tak tihleti pánové a mladí muži, co vypadají trochu jako mí sloužící komorníci, jsou letos v módě?

Ale pak pokrčil rameny a zaparkoval kočár kousek od banky a sedl si na chodník a jedl ten třetí řízek a pil dobrou vodu a díval se po PRACHÁČÍCH a hádal, který by se princezně Julii líbil. A tu uviděl trošku zrzavého a trošku vysokého a trošku usměvavého mládence, který měl na

zádech batůžek a právě bral za kliku skleněných dveří banky. Král se k němu rozběhl a zavolal Počkejte, vy jste ale moc milý PRACHÁČ, nevzal byste si mou dceru? Mládenec se poškrábal na neoholené bradě a povídá PRACHÁČ jsem, ale ne moc veliký! Ale nepovídejte, jste veliký dost, řekl malý král a pohlédl nahoru, do jeho očí. Jsem jenom vysoký. Velikost PRACHÁČŮ se neměří podle toho, kolik měří centimetrů, ale podle toho, kolik mají prachů. A kolik máte prachů vy, ne moc veliký pane PRACHÁČI? Asi takhle malinkou hromádku. To tamhle ten PRACHÁČ, ukázal mladík na velice tlustého pána s kozí bradkou, ten má milionkrát větší hromadu prachů než já! Ale taky má milionkrát větší břicho, usmál se král a rozhodl se.

Jestli jsou v módě PRACHÁČI, chtěl bych, aby měla Julie PRACHÁČE pěkného, urostlého a usměvavého. Tak vzal byste si mou dceru Julii za ženu, pane PRACHÁČI? A mládenec se zasmál Proč ne? A máte tady její fotografii? A král vytáhl z kapsy princezninu fotografii a jestli Jsme vám ještě neřekli, že Julinka byla krásná, tak si pište, že byla! Ta je krásná, vydechl mládenec. Kdyby mě chtěla, tu bych si vzal hned!

A král poskočil radostí, protože už neměl žádný řízek, i dobrá voda mu došla, a tak si posadil milého PRACHÁČE vedle sebe a jeli domů, na zámek. Julii se PRACHÁČ taky hned zalíbil, ale brzo poznala, že ten její PRACHÁČ je spíš NEPRACHÁČ než PRACHÁČ.

Když v noci všichni usnuli, utíkala do ložnice tatínka a šeptala mu V novinách dnes psali, že princezna Anastázie si vzala PRACHÁČE, co má deset lodí a sto domů a tisíc koní! A princezna Helga si vzala PRACHÁČE, která má milion labutí a deset milionů kuřat a miliardu nakládaných okurek! A víš, co má ten můj? Ten má jednu kuchyň a jeden pokoj a jedny okurky a jednu labuť na obrázku. Tak nevím, tatínku, jestli bych mu měla říkat PRACHÁČI. Kdyby ses nezlobil, já bych mu radši říkala Emile, poněvadž se jmenuje, hádej jak? Emil! A tak mu říkej, Emile, přikývl král. Módu jsme poslechli, PRACHÁČE jsme našli, PRACHÁČE si vezmeš a nikdo nemůže říct, že je naše království staromódní. Tak běž a Emila pozdravuj a řekni mu, že nezáleží na tom, kolik má kdo kuřat, ale na tom, co si kdo o sobě myslí. Ten, kdo si říká, že je velký PRACHÁČ, je velký PRACHÁČ, i kdyby neměl nic, a kdo si říká, že je malý PRACHÁČ, je malý PRACHÁČ, i kdyby měl všechno. To mu zítra při snídani řekneš sám, usmála se Julie. Já bych to popletla!

A když se ráno probudil, první rádce mu zašpital Pane králi, tajemství je rozluštěno! Vyčetl jsem v moudrých knihách, že PRACHÁČ je ten, kdo má moc domů a věcí a prachů, tedy peněz. Tak třeba vy jste PRACHÁČ jako malina. Ó, řekl král. Tak já jsem PRACHÁČ a jsem v módě! A že má fůru peněz i Julinka, je – no bodejť! Moje prachovka! A běžel za princeznou a pošeptal jí Tvůj Emil mi u banky říkal, že peněz moc nemá. Jen takovou malinkou hromádku. Neříkal ti, kolik peněz má přesně? Říkal. Sedm set sedm korun a sedmdesát haléřů. Hlídá mu je ta banka, u které jste se potkali. Právě si šel vybrat sto korun na růže pro maminku. A my máme sedm set sedm milionů korun, zasmušil se král. A hlídá nám je ve sklepě černý pes. Tak to jsem ti moc velkého PRACHÁČE nenašel. Moc se ti omlouvám, Julinko. Ale za to jsi mi našel hodného kluka, řekla Julinka a dala tatínkovi pusu.

A pak se Julie s Emilem vzali, a když jim bylo hezky, skákali na trampolíně a vykřikovali PRACHÁČ skáče s Prachovkou, je jim spolu hezky! Až budou mít pracháčata, naučí je na to tata anglicky a česky!

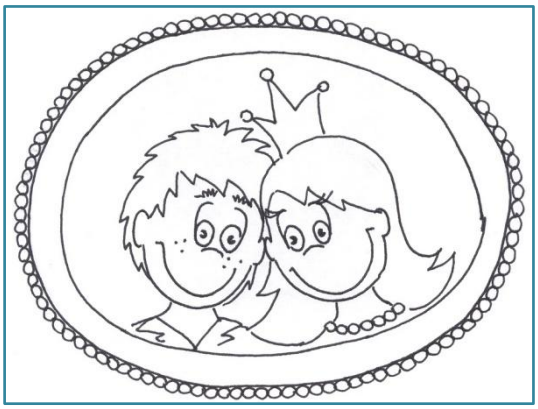

A co stalo s těmi PRACHÁČI, které viděl král před bankou? Ani ten s aktovkou, ani ten v cylindru a ani ten s břichem neskáčou na trampolíně, ale jezdí dál do banky, a že mají prachů jako prachu, jsou PRACHÁČI k pohledání a věří, že budou v módě ještě miliardu let. Ale jestli je budou chtít princezny, to se neví! Psali v Královském životě, že příští rok přijdou do módy námořníci. Tak!